

Κώστας Γεωργάκης: Ο φοιτητής που αυτοπυρπολήθηκε για τη Δημοκρατία – Του συνάδελφου Σαράντου Φιλιππόπουλου

Δυστυχώς, έχουμε επιστρέψει σε εποχές που η δημοκρατία και η ελευθερία συρρικνώνονται και κερδίζουν έδαφος ο φασισμός, ο ολοκληρωτισμός και η οπισθοδρόμηση. Μερίδιο ευθύνης έχουμε όλοι. Γιατί θεωρήσαμε δεδομένη την ελευθερία μας και απόρθητη τη δημοκρατία μας, ενώ στην πραγματικότητα, ο αγώνας για την ελευθερία και τη δημοκρατία είναι μία διαρκής διαδικασία που δεν τελειώνει ποτέ.

Το επίσημο κράτος, μάλιστα, είναι το πρώτο που μοιάζει να έχει λησμονήσει αυτήν την πραγματικότητα, αφού για αυτό οι ήρωες των αξιών και των ιδανικών μας, παραμένουν άορατοι. Πριν από 52 ακριβώς χρόνια (19/9/1970) ο Κώστας Γεωργάκης αυτοπυρπολήθηκε χάνοντας τη ζωή του στη Γένοβα της Ιταλίας για να καταγγείλει το φασιστικό, χουντικό καθεστώς των συνταγματαρχών. Σήμερα, η υστεροφημία του πνέει τα λοίσθια, αφού οι «τιμές» που του επιφύλαξε το Μεταπολιτευτικό κράτος είναι ένας δρόμος στη Θεσσαλονίκη, ένας δρόμος, μία πλατεία και μνημείο στην Κέρκυρα...

Είναι χρέος όλων μας να μην αφήσουμε να λησμονηθεί το όνομα του Κώστα Γεωργάκη και κυρίως να μην αφήσουμε τη δημοκρατία και την ελευθερία να πετάξουν μακριά μας... Αλλιώς, θα προσβάλλουμε τη μνήμη των «ορατών» και «άορατων» αγωνιστών, θα γκρεμίσουμε το παρόν μας και θα ναρκοθετήσουμε το μέλλον των παιδιών μας...

Η ιστορία, η γνώση, η μνήμη θα είναι για πάντα τα αντίδοτα σε κάθε μορφή ολοκληρωτισμού.

Ξημερώματα 19ης Σεπτεμβρίου του 1970, Γένοβα, Ιταλία. Ένα Fiat 500αράκι σταθμεύει πάνω στην πλατεία Ματτεότι. Λίγα λεπτά αργότερα ο 22χρονος Έλληνας φοιτητής Κώστας Γεωργάκης αυτοπυρπολείται φωνάζοντας: «Το έκανα για χάρη της Ελλάδας, ζήτω η δημοκρατία, όλοι οι Ιταλοί ας αναφωνήσουν : Ζήτω η ελεύθερη Ελλάδα».

Ο Κώστας Γεωργάκης θυσιάζει τη ζωή του στον αγώνα κατά της χούντας των Συνταγματαρχών. Δίνει ό,τι πολυτιμότερο έχει προσπαθώντας να ευαισθητοποιήσει την ευρωπαϊκή κοινή γνώμη μπροστά σε όσα βιώνει η Ελλάδα, τον τρίτο εκείνο χρόνο ανελευθερίας και κατάλυσης της δημοκρατίας.

Άλλωστε... «Τι θα πει λεύτερος; Αυτός που δεν φοβάται τον θάνατο», έγραφε κάποτε ο Νίκος Καζαντζάκης. Και σίγουρα, η συγκεκριμένη φράση ταιριάζει απόλυτα στη θυσία του Έλληνα φοιτητή Κώστα Γεωργάκη για τη Δημοκρατία.

Ο Κώστας Γεωργάκης γεννήθηκε στο νησί των Φαιάκων το 1948 και υπήρξε ενεργό μέλος της ΕΔΗΝ (Νεολαία της Ένωσης Κέντρου). Δύο μήνες πριν από τον θάνατό του είχε προχωρήσει σε μια ανώνυμη

θύμα τροχαίου ατυχήματος και έδινε μάχη για να κρατηθεί στη ζωή. Όταν έφτασε στην Ιταλία, εντελώς τυχαία (από έναν υπάλληλο του αεροδρομίου), ο τραγικός πατέρας μαθαίνει την αλήθεια. Την επόμενη ημέρα στη Γένοβα έπρεπε να πάει στο νεκροτομείο.

Η μαρτυρία του τραγικού πατέρα στον ερευνητή της υπόθεσης Κωνσταντίνο Παπουτσή είναι συγκλονιστική: «*Ήρθε η ώρα αυτή και με συνόδευσε στο νεκροτομείο ο ιερέας. Μου ζήτησε ο ιατροδικαστής να κάνω αναγνώριση. Ήταν καμένος, δηλαδή κάρβουνο, καμένος μέχρι και τρία εκατοστά βάθος. Ναι, αυτό είναι το παιδί μου... Αυτός είναι ο Κώστας μου. Έκανα τον σταυρό μου, τον φίλησα και κατέρρευσα*».

Η σορός του νεαρού φοιτητή έμεινε άταφη για τέσσερις ολόκληρους μήνες. Ο πρόξενος απαιτούσε από τον πατέρα να διαβάσει κατασκευασμένη δήλωση στην ΑΝΣΑ, με αντάλλαγμα να πάρει τη σορό του παιδιού του στην Κέρκυρα. Εκείνος φυσικά και αρνήθηκε. Τελικά, το άψυχο σώμα του φοιτητή μεταφέρθηκε κρυφά στην Κέρκυρα με το πλοίο «Αστυπάλαια», τον Ιανουάριο του 1971. Η ταφή του έγινε στο Α' Νεκροταφείο Κέρκυρας.

Σήμερα στο σημείο που αυτοπυρπολήθηκε υπάρχει αναμνηστική πλάκα με την επιγραφή:

“Στον νεαρό Έλληνα Κωνσταντίνο Γεωργάκη που θυσίασε τα 22 χρόνια του για την Ελευθερία και τη Δημοκρατία της πατρίδας του. Όλοι οι ελεύθεροι άνθρωποι σκιρτούν μπροστά στην ηρωική του χειρονομία. Η Ελεύθερη Ελλάδα θα τον θυμάται για πάντα”.

Πηγές : ethnos.gr

reader.gr

in.gr